

Сестра Аркансил (копирайт)

„Дълбоко в душата си, караконджулчето страдаше. Страдаше от вида си, можеше да се показва като за пред хората само нощно време, с тези черни, ципести, почти прозрачни крилца. - Ах как искам да съм си обикновено конжулче, беличко и с перца -помисли то като гледаше ангелчето. Ангелчето го погали и му обеща в ципестото ушенце, че ще пита големия Тейко, бащата на всички теизъм, какво може да се направи по въпроса, ако изобщо може нещо. Ах как трепна сърчицето на караконджулчето, как изтракаха остриите му зъбки в отворената устица без устни. Колко прекрасно е да си конжулче от рода на археоптериксите, а не мръсно птеродактилче, което обира кръвчицата от дъската за месо нощно време и дояжда изстинали недопечени кифтенца. Охxxx! Ох, къде ли е 67-мото конжулче, то може да знае и да ми помогне - размечта се пак караконджулчето..”

Идпроксима

Седемте трансформации на Караконджулчо, или не ми приказвайте за съня на разума

Свети Йордан отвори очи и примижа пред сиянието на Райските Врата. Последното, което помнеше, беше че влачеше нагоре Свети Трифон, а той нещо се опъваше, защото в едно менче беше останало недопито мерло, а той толкова го обичал, толкова го обичал! Значи все пак бяха успели да се приберат след зарязването на лозите, и да се спасят от червената вълна, заплашваща да залее света същата вечер. Добре че Вальото, то ест Свети Валентин, ги беше предупредил овреме. Май трябваше поне от благодарност да се надигнат и да отидат да го спасяват. Това неговото не беше работа на тая дата, особено ако Еросчо се беше попростарал преди това. Свети Йордан отвори очи този път със силата на волята си и се огледа. Свети Трифон го нямаше, вместо Свети Петър дежуреше някакъв шестокрил серафим, който си правеше бележки в големия тефтер. Отнякъде се чуваха гръмоподобни смехове и инстинктивно Свети Йордан се отправи натам.

- Не, не това вече ми обра точките! – заливаше се от смях Света София.
- Айде де, сега кажи, че номерът с малиновото сладко беше по-зле? – кикотеше се до нея Света Марина.
- Ама те какво направиха с кукувичката в крайна сметка? – попита Свети Спас, който си падаше по всякакви механизми.
- Вътре си е, само че и е изключена пружината. Кап-кап, пак идва час за кукане! – свери нещо с водната клепсидра една светица, чието име Свети Йордан беше забравил. Неговото пристигане предизвика ажиотаж и нови изблици на смях.
- Вие какво всички сте ми седнали на облака? – попита светията малко намусен.

- Оттук се вижда най-добре! Пък и ти си я забъркал тази каша, чакаме те да видим какво ще правиш! – отвърна Света Марина и избърса сълзите от смях от красивите си очи. Ако се съдеше по ръкавите на робата и, забавлението се точеше с часове.

Свети Йордан погледна надолу и му се зави свят, което нямаше нищо общо с мерлото. Като на длан се виждаше, как Караконджулчо носи една чинийка, а на чинийката има огромен еклер. Бенемот с вид на страдалец му отваряше вратите. Двата участници спряха пред стенния часовник и свирнаха. От вратичката, където нормално би трябвало да се появява механична кукувичка, изскочи едно колибри и пикира над еклера. За нула време то опоска шоколадовия кувертур и крема, но остави коричките. Караконджулчо хапна една троха, а Бенемот с усилие изяде останалото. После той посочи стрелките на часовника. Наближаваше полунощ.

Колибрита застана пърхайки до вратичката на кукувичката.

- Ку!-то клъвна първата цифра. –Ку!- клъвна втората. –Ку! Ку! Ку! Ку! Ку! Ку! Ку! Ку! Ку! Ку! Уф, егати работата! Дайте нещо за пиене, момчета!

Докато светиите се превиваха от смях горе, Бенемот и Караконджулчо се потътриха към кухнята. Не само че трябваше да напият Колибрита Жоао, ами и трябваше да подготвят запаси за през деня. Не можеха да се прокрадват незабелязано с парчета торта през цялата къща, нали така!

Свети Йордан привика малкото ангелче и го попита какво е станало. Небесната силичка честно му разказа за това как Караконджулчо откопал с шпатулата за фон дьо тен полузамръзналата част от мечтата си, после измел снега от нея с четката за руж и внесъл Колибрита Жоао на топло. Птичката се оказала сговорчива и разумна не според ръста си, тримката с Бенемот набързо реформатирала часовника с кукувичка и Жоао сега кукал на всеки час. През останалото време основно ядял, когато били сигурни, че никой няма да ги види. Вътре в часовника имало бурканче от бебешки храни с малинов сироп със сламка, за спешни случаи, но заговорниците се стараели да не го използват, защото не знаели какво ги чака. Досега за деня Жоао беше изял два еклера, парче торта, четири паяка и две стоножки, и беше изпил половин чаша сироп за палачинки. Свети Йордан беше още чувствителен към идеята за храна, затова въздъхна при менюто и рече на ангелчето:

- Слизаш долу, оправяш работата и награждаваш Караконджулчо за страданието! И да внимаваш тоя път!

Светията пое към клиниката на Свети Врачове, а ангелчето се почеса по крилцето и полетя надолу.

- Най-проблемно е да мина зоната на снега, после вече идват кактусите и там няма страшно, за три седмици съм долетял до къщи, - Жоао тупна с крилце по картата от „Нешънъл Джиографик“, която Бенемот беше постлал на килима.

- Добре, но тогава трябва да те поохраним, кой знае къде ще имаш подслон, ей на, метеоролозите днес викат топличко, топличко, ама знаеш ли какви листригони и циклопи ще срещнеш по пътя си! – Караконджулчо беше начетено таласъмче.
- Какво ще срещна? – примигна Жоао.
- Остави, налегнала го е поезия, - засмя се Бенемот. – Но за охранването си е прав, път те чака, не е шега.
- Ако позволите...

Караконджулчо, Жоао и Бенемот подскочиха. Точно върху Мексико града голяма на картата стоеше едно ангелче.

- Ако позволите, - повтори то, - аз мога да ви закарам веднага.
- Ама аз още не съм си изпил сироп! – накокошини се Жоао.
- Давай тук буркана, ще ти помогна! – Караконджулчо оцени ситуацията по-бързо. Бенемот свали запаса, измъкна отнякъде две сламки и ги пхна вътре. Таласъмчето и колибрито засмукаха като водни помпи от времето на ТКЗС.
- А вие откъде знаете къде трябва да го закарате? – Бенемот се стараеше да не гледа към крилцата особено плътоядно, но асоциацията с кокошка не му излизаше от главата.
- Аз го докарах тук, - промрънка небесната сила, която не можеше да лъже, и се изчерви.
- Лошо няма, тамън бях започнал да му свиквам. Да отида да поправа часовника тогава! Вие пак заповядайте!

Кукувичката монотонно отбеляза първия час на новия ден. Бенемот лежеше на черджето пред камината, а на тумбака му се беше подпрял Караконджулчо.

- Мислиш ли, че „Градски Парк, Бразилия, Бразилия” е достатъчен адрес? – таласъмчето се почеса по ушенцето.
- Като стигнем там, ще видим. Жоао какво рече – да питаме. Ти какво се натъжи толкова?
- Сигурно е от сироп, - каза таласъмчето. – Аз все си мечтая да съм беличко, пухкавичко, дечицата да искат да си играят с мен. А то погледни ме – черна топка косми, с едни крила като целофанов пакет за боклук опнат на клечки, зъби като на стар трион. Ти би ли си закачил такова нещо на чантата за училище?
- На мен ми изглеждаш прекрасно, пък и ти върви с името, „Кара” си е баш черно, а човек за едното красно име живее, дето е речено,- Бенемот си оставаше другарче и в тежки времена. – Защо ти е да висиш на училищна чанта?
- Аз само така си приказвам. Ама като видя ангелчета на картинка и как ги гледат дечицата, и ми домъчнява понякога. Те хвърък-хвърък насам натам, нектар, амброзия, други ангелчета, а аз – бърша прах, свалям езици на камбани, спъвам селскостопански работници...
- Къде ги намираш тия напоследък? – реши да го разсее Бенемот.
- Що, Бабата не ми даде да спъна Премиера, а той каза, че бил садил картофи на времето.
- И правилно не ти даде да го спънеш! Не може всичкото забавление да е само за теб, ако падне и си счупи нещо, една гилдия от глад ще умре. Виж сега, дай да спим, че утре ставаме заедно с детенце.

Бенемот захърка, но Караконджулчо не можеше да заспи от прекалено висока кръвна захар. Искаше му се да е ангелче, дори ако това идва с иглички във филейната част от върха на елхата. Таласъмчето стана, донесе си една книжка за динозаври и я отвори да му минава времето. Караконджулчето не знаеше, че скрито зад вазата на камината ангелчето на Свети Йордан дебнеше.

Част 2. Бял.

Наоколо миришеше на хлор. Нещо не беше наред, защото ако беше попаднал Там Долу, трябваше да мирише на сяра, поне по канон. И трябваше да бъде топло и цвъртящо, а не мокро и хлъзгаво. Караконджулчето се опита да отвори очи, но лютеше ужасно и то се опита да изплува нагоре. Някаква сила го буташе обратно, но таласъмните са упорити, а то беше истински таласъм. Борбата с натискащата сила се увенча с успех и Караконджулчо си пое дъх.

Щастието обикновено е кратко и така беше в този случай. Хлъзгавата хлорна вана се смени с водопад от чиста вода, доста студена при това. „Е сега ми се степаха космите!“ успя да си помисли Караконджулчо, преди нещо мазно да смени водата. Омекотителят поне не миришеше лошо, но беше безпощадно измит от следващия водопад студена вода. Преди таласъмчето да успее да писне за помощ, нечии грижливи ръце го загърнаха в пухкава хавлиена кърпа и го заизстискаха. Караконджулчо се сви на кълбенце и стисна здраво крилцата си с надеждата, че Бенемот е наблизо и всеки момент някой ще го отърве, но невидимата сила мачкаше ли мачкаше.

Положението клонеше към критическо, защото кърпата задушаваше всякакви звуци, а таласъмчето беше обезсилено. То представляваше една малка купчинка косми и две поопърпани крилца, когато вълна топъл въздух го запремята. Караконджулчо вкопчи ноктенцата си в досега омразната хавлия като единствен път към спасението. Горещите потоци ставаха все по-огнени, замириша на пърлена вълна и изведнъж всичко спря.

- Не си станал съвсем бял, то ест изобщо не си станал бял, само някои косми- заяви надвесеното над Караконджулчо ангелче, което изглеждаше крайно загрижено от този факт. – Може би да опитаме още веднъж, този път с по-концентрираната белина, тази беше за цветно пране?

Караконджулчо вежливо се отказа от втори опит. Той грабна една четка за коса, скочи от плота на мивката и се понесе да търси Бенемот да го срещне. Не можеше да си представи някой да го види такъв разрошен, дори Бабата. А пък Детенце направо щеше да се изплаши.

Част 3. И пухкав.

Болеше ужасно, ама наистина ужасно. Някой се опитваше да му измъкне лявото крилце, вероятно заедно с гръдния мускул. Не че крилцата на Караконджулчо бяха особено полезни, те бяха сформирани за планиране от високи камбанарии, и той можеше да лети само много ниско, с доста усилия, но си бяха неговите крилца. Таласъмчето отскочи.

Движението стресна ангелчето, което беше хванало крилцето в малките си бели ръчички.

- Къде бягаш? Нали искаше бели крилца с перца, като моите? Ето, аз ти донесох моите резервни. Сваляме тези мушамените и ти слагаме нови! Виж, даже и топло лепило съм намерило! – то посочи един нажежен до червено пистолет за горещо лепило, от който се вдигаше тънка струйка бял дим. Една капчица се изплъзна от човката на пистолета и падна на пода. Лакът върху паркета се наду и балончето се пукна със съскане. Караконджулчо отвори уста да се откаже, но не успя, защото ангелчето ентусиазирано продължи речта си без да пуска крилцето му.
- А да знаеш какъв труд беше да намеря истински дарак, за да те направим пухкав! Дарациите по принцип попадат в информационна дупка. Светците, които са били овчари, нямат нужда от дараци, защото те или носят агнетата на вратовете си, или носят овчи кожи, малко или много обработени. Светиците пък винаги се изобразяват или с бродериите си, или с хурките си, но там вече вълната е разчепкана. Наложих се да слизам да го взема от един етнографски музей! И скачай бързо върху него, че до утре трябва да се върне на място!

Караконджулчо погледна двата реда игли, които бяха по-високи от него и несъмнено остри, закрепени здраво в дебелия дъска и си представи ентусиазираното влачене от страна на ангелчето. Таласъмчето бавно изтегли крилцето си от малките ръчички, ритна дараката така, че да падне върху резервния чифт бели перести крилца и търти да бяга.

Част 4. Ако ангелите бяха зъболекари

Някой се опитваше да набута в устата на Караконджулчо цяло геврече. В промежуйката между съня и бодърстването той го захапа, но гевречето се изплъзна, или по-точно се отдръпна. Таласъмчето реши, че му се е присънило, обърна се на другата страна и се опита да поспи още малко.

Сънят обаче се изплъзваше по-бързо и от гевречето, което беше или не беше го имало. Наоколо някой тичаше, тракаше и нещо бъркаше, миришеше на пластмаса и нагорещен метал. Таласъмчето изостави идеята за почивка и лекичко отвори едно оченце. Гледката го накара широко да отвори и двете!

Срещу него в светлината на огъня от камината проблясваха два реда зъби! Сигурно звярът беше невидим, защото двете зъбни редици просветваха зловещо, поддържани от някакви странни метални шишове, забити в тях. Страхотията изчакваше нещо, защото зъбите не мърдаха, здраво стиснати. Или някой вече беше изяден, ако се съди по червените струйки между тях, може би неотдавна, защото притежателят на тази дентална конструкция още не беше ги измил, ако изобщо се безпокоеше за хигиената. Караконджулчо внимателно заотстъпва назад и се блъсна в нещо меко. Той изписка.

- Ух, какъв си впечатлителен! – потупа го по главата ангелчето. – Ами това са твоите нови зъби! Вадим тези криви и заострени, дето повече подхождат на вампирите, и ти слагаме тези новички, хубавички имплантчета. Има-няма шест месеца ядене на каши и са си като твои. Аз половин нощ съм си играло да ги правя по твоя размер, още не съм им изчистило червения восък от формата!
- Откъде имаш моя размер? – попита стреснато Караконджулчо.
- Ха-ха-ха! Кой гризна геврека, не помниш ли? Аз него специално го донесох недопечен, да си личи отпечатъкът! Ти сядай и си мисли хубави работи, как ще изглеждаш като една озъбена картинка, а аз ще изтичам за клещите! Май ги забравих в банята! – Ангелчето полетя към коридора.

Караконджулчо щракна със собствените си още зъбчета, метна ангелската зъбна конструкция в огъня на камината, хвърли там две цепеници и търти да бяга. Съвременните къщи имаха едно неудобство – в тях трудно се намираха миши дупки, а така му трябваше една!

Част 5. За кюфтета и птеродактилите

Къде беше най-голямата вероятност да има миши дупки? Където имаше вероятност да има нещо, което една уважаваща себе си мишка би счела за приятно и полезно. Значи, в кухнята. Караконджулчо се запромъква по тъмните коридори, внимателно следейки за бели пърхаци създания, влачещи клещи. Все пак, в къщата имаше повече от една баня, и ако му вървеше, ангелчето щеше да си намери неговите в последната от тях.

Тъкмо да влезе в кухнята, и някаква светлина се процеди под вратата. Таласъмчето зачака. Ако ангелчето вече го беше изпреварило, Караконджулчето не искаше да се натресе направо в малките бели ръчички. През дебелия мокет на коридора се промъкваха някакви звуци, но те не бяха ясни. Успокояващото в тях бяха стържещите и грачещи моменти. Налагаше се да рискува.

Лунната светлина струеше през прозореца и в нея ясно се виждаха двете създания, които седяха на пода пред хладилника. Караконджуловите очинки станаха съвършено кръгли. Едното, пернато такова, с дълга пухкава опашка, беше досущ като слязъл от картинките археоптерикс. Другото, седнало удобно на една наденичка, имаше кожесто-ципести криле и дълга триъгълна човка, съвсем като птеродактилите, които бяха на следващата страница на книжката, която остана пред камината. Те нещо си хортуваха дружески докато първото дъвчеше една круша, а второто нагъваше сурово кюфтенце. Създанията изглеждаха доста свирепи, но таласъмчето се сети за ангелчето и реши, че външният вид може и да е подвеждащ. Караконджулчо вежливо се изкашля.

- Здравсти, гладен ли си? – изграчи пернатото.
- Ама си и ти една, разбира се, че е гладен, нали идва в кухнята, , какво иначе ще търси тук! Какво искаш да ти извадим – кюфтенцата са съвсем преснички, никакви канцерогенни печени парченца, само малко кимионът им е дошъл в повече. Или ти си по зеленчуците,

каквото душа желае, броколи, гъбки, домати, даже има още круши, което си е направо постижение, като се има предвид колко ги обича Литографка.

- А ангелче някакво да се е мяркало тъдява? – страхливо се огледа Караконджулчо.
- Ами, ангелчета. Те са небесна материя, не се мешат с кюфтетата, и по-добре, че след тях остават пера и после Дактилчо се муси, веднъж насмалко да ме обвини, че от мен са паднали, ама моите са пъстри, това с бели пера къде ще издаяниш в праисторическите лесове и блата. Ох, къде ми е доброто възпитание! Много ми е приятно, аз съм Литографка, по вид и класификация Археоптерикс Литографика, ама кой помни латински сега, а това е моят стар приятел Птеродактилус Антикуус, иначе за приятели Дактилчо.
- Приятно ми е, Караконджулчо. Аз съм малко измислено създание, но рода ми е Конджули Родопски, а нали съм черничко, та „Кара” стои в началото.
- Много си е хубаво, че си черничко. В нашето ято повечето сме такива, иначе как ще се крием от разните ботаници, дете все се пъхат между лианите да ни ловят. Е, имаме и някои ръждиво-кафяви, дневният отряд по прикриването е зелен на петна, но нали сме нощни създания, повечето сме чернички. Искаш ли столче? После можеш и да си го изядеш! – Дактилчо посочи наденичката, на която седеше.
- Не, благодаря! Но ще хапна един сандвич! Вие също ли сте измислени същества като мен? – поде светски разговор Караконджулчо, докато влачеше една филия хляб.
- Ни най-малко! Ние сме си тук открай време, но нали знаеш как са двукраките. Те вярват само на това, което са им казали. Някой рекъл: археоптериксите са измрели – значи това, което виждам, не е археоптерикс. Птеродактилите са по трийсет метра дълги – значи това фъркатичкото не е птеродактил. Така и си живеем невидими. Масло искаш ли? – Литографка се усмихна, дояждайки си крушата.
- И саламче на кръгчета му сложи, от шпековото, тези мънички зъбчета прекрасно ще си го разкъсат! Де да бяха и моите като твоите, а то стърчат на всички страни! Затова и обичам кюфтенцата сурови, мога да си ги изблизвам ето така! – Дактилчо сръчно обра няколкото капки кръв, останали по дъските. Литографка си извади нова круша, даде на Караконджулчо още две мариновани гъбки да си украси сандвича, сложи пред Дактилчо следващото кюфтенце и тримата блажено задъвкаха.

Таласъмчето беше пълно с въпроси, но от вежливост изчакваше неговите нови познати да свършат с храната. Литографка му се усмихна над последното парченце круша и метна опашката ѝ в кофата за боклук. Някъде отдалеч се чу кукане и Дактилчо се обърна към прозореца. Неговите кожести ушенца се изправиха. Археоптериксът се накокошини и също се загледа в лунната светлина. Кукането се повтори, по-ясно вече, и сякаш по-наблизо. Високо в небето на фона на пълната луна се очерта силует на ангелче.

- До скоро! –помаха с крило Литографка и се закатери по хладилника.
- И се пази! – поклати с нокът Дактилчо и се втурна след нея. Двете праисторически живинки планираха към отворения прозорец и изчезнаха в сребрилата светлина. Караконджулчо преглътна последната гъбка и търти да бяга.

Част 6. Училищната чанта

Този път ангелчетата бяха две и таласъмчето бе измерено и измъкнато от мишата дупка за един миг. Второто ангелче беше решително настроено – Свети Йордан ги беше предупредил, че това им е последният шанс да оправят нещата. То влачаше една огромна спринцовка със силикон, кутия с джуфки, няколко контактни лещи, едно червило и някаква снимка.

- Ти нали искаше да висиш на училищна чанта? – попита то делово. – Ето разписанието. Първо, влачене по пода на училищния автобус, три настъпвания на ден са ти осигурени като минимум, за повече – отделен договор. Следва едно скубане от първолаче, с което твоето Детенце не се разбира. Обезателно едно, понякога може и по две, и по три, както ти се падне, в зависимост колко първолачета не харесват твоето Детенце. После имаме държане в тъмен шкаф с прахен под, това си е тъкмо за теб, ще ти хареса, ти нали си падаш по прашни места! Така до обед, тогава има едно вадене без гледане и обратно в шкафа, после слагането на кутийката за обед е без вадене. До три часа вървяване в праха, после пак автобуса. Ако твоето Детенце особено е досадило някому, може да получиш Мاستилено Петно или Перманентен Маркер, в зависимост какво имат подръка другарчетата му. В зависимост от атмосферните условия имаш дъжд, сняг, прахова буря или просто се печеш на слънце, докато Детенце се прибере от автобуса до вкъщи. Ако си много окалян, Майка му на Детенце може и да те изпере, но едва ли, по-вероятно е да те хвърлят и да купят ново таласъмче, пардон помпонче. Пък и черните не сте на мода, особено без силикон, аз затова съм ти донесло тук. Днес за начало ще правим устнички.

Гърлото на Караконджулчо беше пресъхнало. Той здраво стисна зъбки и дръпна картинката. От нея го гледаше едно прекрасно личице, оброчено с черни къдрици. Великолепните тъмно-сини очи светеха като диамантите в колието ѝ, а устните ѝ бяха по-червени от рубините в него. Черните гайтани на веждите ѝ намекваха, че някъде измежду далечните прадеди на красавицата вероятно има някое таласъмче. Но в загадъчните форми близо до крушовидната перла на висулката нямаше нито капка силикон и в това Караконджулчо беше напълно сигурен. Той внимателно погледна към ангелчетата. Едното яростно точеше иглата на спринцовката със силикон. Второто ровеше в кутийката с контактните лещи и мърмореше „зелено, зелено, още зелено, къде са се дянали сините лещи, казах на онзи серафим, че ми трябва сини, егати снабдителя, пак ще пиша рапорт, така да знае!”

Таласъмчето погледна още веднъж снимката. От нея тъмнокосата красавица му намигна и прошепна:

- Бягай! Аз мога да ги задържа съвсем за малко, но колкото – толкова! Имаш само времето, за което мога да им разкажа клюките около седемте си брака! – На таласъмчето му се стори, че белите зъби на усмивката ѝ бяха малко по-острички, така, както би било подходящо за Маги, котката върху горещ ламаринен покрив. И подобно на едни друг синеок красавец, таласъмчето търти да бяга от действителността. Нямаше нужда от чаша и патерица, беше въпрос на бързина.

Част 7. Кой да кара влака

Пропахя първи петли, после втори, трети и най-накрая слънцето изгря. Караконджулчо внимателно повдигна купичката с храната на Бенемот и се огледа през няколкото милиметра процеп. Никакви ангелчета не се виждаха наоколо. От дневната се носеше детски смях, примесен с някакви родителски наставления. Бабата пържеше мекици и слагаше масата. Пътят изглеждаше чист.

Таласъмчето се прокрадна в дневната и завари Бенемот да спи все още пред камината, в която пламъците бяха изгаснали, но жарта тлееше и разпръскваше приятна топлина. Детенцето и Татко му лежаха на пода и завършваха огромна по дължина железопътна мрежа, с мостове, гари, светофари, товарни вагони, пътнически вагони, локомотиви, борчета и саксии с цветя. Гаровата кула имаше даже часовник, чиито стрелки можеха да се движат, а началникът на гарата имаше червена шапка и фенер, който сменяше цветовете – бяло, зелено и червено. От дивана Майката на Детенце се усмихваше и вадеше от кутията нови и нови декорации.

Детенце отвори покрива на един пътнически вагон и сложи вътре няколко дами в дълги рокли и шапки с пера, няколко господи с костюми и две малки дечица, които незнайно защо бяха облечени като морячета. Даже куфарите не бяха забравени.

- Но къде е машинистът? – попита Таткото и се огледа.
- Можете да сложите началник-гарата вместо него, - предложи Майката.
- Не може! Ще се обърка движението, а останалите не знаят как да карат влак все едно. Трябва да измислим нещо!
- Баба каза, че таласъмчетата всичко могат! Къде е Караконджулчо? – попита Детенце.
- Снощи май ги сложихме да спят пред камината, я иди виж!

Детенце погъделичка таласъмчето по коремчето и малката живинка отвори очички.

- Ти нали можеш да караш влак? Машинистът се е запилял някъде, а така ми се иска да пуснем железницата!
- Мога! А ако въглищата не горят, мога да духам с крила! - скочи Караконджулчо.
- Страхотно! Я, това тук е фуражката на машиниста! Слагай я и скачай в локомотива!

Първото кръгче беше малко напрегнато, но по време на второто Караконджулчо вече се забавляваше. Като минаваше покрай заспалия Бенемот, той дръпна въжето на свирката.

- Ту-тууу! – се разнесе из стаята.

Бенемот се усмихна и леко отмести предната си лява лапа. Изпод нея стърчаха два крака. По ботушите, омазани с въглища, си личеше, че краката принадлежаха на машиниста. Караконджулчо се засмя. Малкото му сърчице беше изпълнено с една радостна мисъл – когато те обичат, няма никакво значение дали си черен, зъбат, рошав и с целофанени криле. Това са просто детайли.